

Orbán Viktor beszéde a Magyar Diaszpóra Tanács VII. ülésén

forrás: *Miniszterelnöki Kabinetiroda*

2017. november 9. Budapest

Jó napot kívánok, tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Én is tisztelettel és szeretettel köszöntöm mindannyiukat. A műfaji meghatározás a legfontosabb, mielőtt az ember beszélni kezd. Ha jól értem, akkor volt és lesz lehetőség az ideai találkozón arra, hogy a diaszpórával összefüggő, nevezzük úgy, hogy szakmapolitikai kérdéseket megvitassák. Ebből az következik, hogy nekem nem erre kell korlátoznom a mondandómat, hanem sokkal inkább egy képet kell fölfestennem, vagy kísérletet kell tennem arra, hogy egy képet fessek föl arról, hogy hogyan látjuk a magyarság helyzetét a világban, hogyan látjuk itthon, hogyan látjuk külföldön, milyen térben és időben érzékeljük magunkat és milyen feladatokat látunk magunk előtt a következő időszakban. Mielőtt azonban egy ilyen panoráma fotóval próbálkoznék, engedjék meg, hogy én is megköszönjem Önöknek az elmúlt években mutatott támogatást. Magyarország, ha nem járna a saját útján, amely – mint minden, a saját útját követő ország esetében – a mi esetünkben is szükségszerűen vitákkal, horribile dictu: értelmes vitákkal is jár, akkor is óriási jelentősége lenne annak, hogy Önök a világ számos pontján segítik építeni a magyar közösségeket.

Mint ahogy az előbb hallhattuk, Magyarország egy világnemzet. Nehéz kifejezés a világnemzet szó, a hazátlanság irányába is lehet értelmezni. Mert akinek az egész világ a hazája, annak nem világos, hogy van-e saját hazája. Mi egy olyan világnemzet vagyunk, amelynek van anyaországa, és mint hallhattuk az előbb a miniszterelnök-helyettes úrtól, Magyarország arra törekszik, hogy jó anyaország legyen, vagyis minden magyar otthona lehessen. Márpedig egy mindenki közös otthona csak akkor igazán otthon, hogyha jól érzi abban magát az ember, ahhoz pedig hozzátartozik az, hogy büszke lehessen azokra, akikkel egy fedél alatt él. És mi itt, Magyarországon mindig úgy tekintünk Önökre, a diaszpórában élő magyarokra, mint akikre büszkék lehetünk. Önök a nemzeti büszkeségnek egyszerre forrásai és egyben tartalékai, erőtartalékai is. Minden magyar tudja, hogy itthon sem könnyű, de milyen nehéz lehet, hogyha az embernek nem itthon kell helytállni, hanem idegenben és idegenek között, ott kell elismerést és megbecsülést kiharcolni. És magyarok millióinak az elmúlt évtizedekben ez sikerült. A diaszpórában élő magyarok millióinak sikerült elismerniük és kiharcolniuk megbecsülést és tekintélyt. Tudjuk, hogy ez milyen erőfeszítést igényel, és éppen ezért ez tiszteletet is parancsol. Szeretném Önöket tehát biztosítani arról, hogy Magyarországon, ha diaszpóráról van szó, akkor mi a tisztelet hangján beszélünk, és gondolunk Önökre.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Itt most a fölvázolandó körkép legfontosabb eleme és kiindulópontja nyilvánvalóan az új magyar alkotmány. Az új magyar alkotmány volt az, amely biztos alapokra helyezte azokat az állampolgárságot érintő döntéseinket, amelyekkel megkíséreltük a magyar nemzetet közjogi értelemben is, a korábban már megvolt kulturális dimenzió túl közjogi értelemben is

összekapcsolni. Alapfilozófiánkat kimondtuk több törvényben is, és az úgy hangzik, hogy a több állam főnhatósága alá vetett magyarság minden tagja és közössége része az egységes magyar nemzetnek. Ebből a filozófiából pedig konkrét politikák következnek, amelyről már itt említés történt. Ha megnézzük, hogy hova jutottunk, akkor azt mondhatom Önöknek, hogy az elmúlt hat és fél évben 905 ezren nyújtották be az állampolgársági kérelmüket, olyan magyarok, akik a határon túl élnek, és úgy látom, hogy 870 ezren már állampolgári esküt is tettek. E mellé a szám mellé – tehát nem ebbe, ha emellé – kell értelmeznünk és helyezni azt a számot, hogy a diaszpóra körében 132 ezer fő vagy a honosítás hagyományos módján vagy a magyar állampolgárság megállapítása révén szintén megerősítette vagy megkapta a magyar állampolgárságot. Ez azt jelenti, hogy összesen több mint egymillió fő kérelmezte valamilyen formában a magyar állampolgárságának megteremtését vagy elismerését. Ez pedig azt az esélyt hozza a számunkra, hogy még az idén leteheti az egymilliomodik magyar visszahonosított állampolgár az állampolgári esküjét. Hiszek a szimbólumok erejében. Milyen jó lenne, ha ez éppen december 5-én történhetne meg!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ez azt jelenti, hogy számarányunkat tekintve egy európai középállamként határozhatjuk meg magunkat. Még egyszer szeretném megköszönni Önöknek azt a hathatós segítséget, amelyet a magyar kormány kapott Önöktől, és amellyel árnyalni tudtuk és tudjuk a Magyarországról világszerte kialakított képet.

Ami Magyarországot illeti, tisztelt Hölgyeim és Uraim, az elmúlt éveknek, ha egymondatos népnyelvi összefoglalását akarnám megadni, akkor úgy fogalmaznék, hogy az ország a saját lábára állt. Rendbe tette a pénzügyeit, rendbe tette a gazdaságát, és ahhoz, hogy fönn tudja tartani magát, fejlődni tudjon, jövőt tudjon nyitni a saját maga számára, nem szorul sem másnak a pénzére, sem másnak a segítségére. Ami nem jelenti azt, hogy egyébként ne kapcsolódnánk be nemzetközi pénzügyi akciókba, és ne lennénk részesei a nemzetközi politikának. De az, hogy Magyarország működjön, most már kizárólag csak és egyedül rajtunk, magyarokon múlik. Vannak riasztó számok, amiket visszafele tekintve érez át teljes súlyával az ember. Ezek el szoktak sikkadni a közbeszédben. Magyarországon a politikai viták inkább a politikai lökdösődésre emlékeztetnek, és kevésbé a tények higgadt, nyugodt elemzésére és abból levont következtetések összevetésére. De mindenkit szeretnék emlékeztetni arra a kiindulópontokra, hogy 2010-ben a mi hazánk, a mi anyaországunk úgy állt, hogy a tízmillió emberből összesen dolgozott hárommillió-hétszázezer ember. És a hárommillió-hétszázezerből a jövedelme után mindösszesen egymillió-nyolcszázezer ember fizetett adót. Ez a nemzeti öngyilkosságnak egy elhúzódó, fájdalmas, de biztos formája. Ehhez képest ma ott tartunk, hogy Magyarországon, az anyaországban ma dolgozik a korábbi hárommillió-hétszázezer ember helyett négymillió-négyszázezer ember, és mind a négymillió-négyszázezer ember fizet adót a jövedelme után. Ez adja meg azt a pénzügyi stabilitást, ez tette lehetővé, hogy rendbe hozzuk pénzügyeinket, amelyre aztán politikát, távlatos célokat, szellemet, kultúrát, családpolitikát, miegyebeket építeni lehet.

A saját lábára állás a szabad nemzetek tulajdonsága. Azt is mondhatnám, hogy mióta a saját lábunkra álltunk, elkezdünk szabad nemzetként viselkedni. Ebből is lettek aztán a bajok. Szolganemzetek viselkedéséből ritkán adódik nemzetközi konfliktus, a szabad nemzetekéből viszont elő szokott ez fordulni. Itt azonban, úgy, hogy az első mondatot, melyet Potápi képviselőtársam mondott el, megerősítsem, ami a nagyságos fejedelmünktől származott, amikor Magyarország védi azt a jogát,

hogy saját nemzetként saját érdekeit követve viselkedjen, és megvédi az elemi nemzeti érdekeit, akkor a sajátos földrajzi helyzetünkől következően, ami egyben egy szellemi teret is teremt egyébként, ma nemcsak a saját szabadságunkat védjük, hanem úgy, ahogy a magyar történelemben az mindig volt, jó néhány más népét, sőt egész Európa szabadságát is. Amikor a határainkat védjük, amikor ragaszkodunk a nemzeti szuverenitásunkhoz, amikor védjük az ország függetlenségét, akkor Európát és tágabban értelmezve a nyugati kultúrát is védjük.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A választásokig talán ebben a körben már nem fogunk találkozni, ezért indokolt, hogy néhány konkrétumról is szóljak. Itt a legfontosabb a szerénység. És ahogy a magyar bölcsen, egy okos mondásban összegzi is ezt: most van is mire szerénynek lenni. Ha van mire szerénynek lenni, akkor legyünk is szerények. Tehát amit most el fogok mondani Önöknek az eredményekről, a mögé mindig képzeljék oda azokat a mondatokat, amelyek arról szólnak, hogy ezeket természetesen nem a magyar kormány érte el. A magyar kormány ezeket az eredményhez vezető munkákat és erőfeszítéseket csak galvanizálta, motiválta, összefogta, irányította, de valójában az eredmények mögött a tízmillió magyarországi magyar gazdasági erőfeszítéseit kell látnunk. Szeretném világossá tenni, hogy amikor szerénységről beszélek akkor az azért indokolt, mert olyan eredményeket értünk el a mindennapi életben, a mindennapi élet szintjén Magyarországon, amire korábban hosszú-hosszú évtizedekig nem volt példa. A magyar nép az elmúlt harminc évben olyan nép volt, amely ha gazdasági sikerről hallott, akkor csak makrogazdasági sikerekről hallhatott, és annak a saját életében való megjelenését igencsak okkal hiányolhatta. Most a helyzet ettől eltér. Most, amikor makrogazdasági számokról beszélünk, akkor egy olyan valóságos életet is érdemes mögé képzelni, ahol megjelennek a makrogazdaságnak az eredményei. Messze vagyunk még attól, hogy a magyarok úgy éljenek, ahogy szeretnék. Nem is élnek még olyan jól, és végképp nem élnek olyan szépen, de kétségtelenül a gazdasági változásoknak a hatása most már nem csak a statisztikákban, nem csak a makroszámokban, hanem a mindennapi élet világában is megjelent. Be kell vallanunk természetesen töredelmesen az Amerikából jövő és esetleg a demokratákhoz húzó honfitársainktól elnézést kérve, hogy mi Trump elnök politikáját követjük abban a tekintetben, hogy „Hungary first.” Ez 50 százalékban esik egybe az amerikai elnök politikájával; a „first” szót tekintve, de ez sem kevés. Ezzel csak annyit akartam mondani, hogy az a gondolkodásmód, amely Magyarországot ma vezet, és amely egyébként Európában inkább bírálatot kap, korábban meg inkább kiátkozást kapott, most már a világban egy más helyzetet mutat az Egyesült Államokban bekövetkezett választások után, függetlenül azoktól a vitáktól, amelyekbe mi nem kívánunk beleavatkozni, és amelyek ma kínozzák egyébként az amerikai barátainkat.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Az itthoni eredmények közül talán a legfontosabb, amit el kell mondanom Önöknek, az, hogy a korábbi, folyamatosan a költségvetési pénzek elosztására összpontosító, segélyalapú gazdaságpolitika és társadalom helyett mi egy munkaalapú társadalmat hoztunk létre. Egy olyan rendszer működik Magyarországon, számos eleme van, melyeket itt most nem részletezek, amelyeknek eredményeképpen azt lehet mondani, hogy Magyarország egy olyan ország, hogy aki dolgozni akar, kivétel nélkül mindenki dolgozhat. Lassan eljutottunk abba az állapotba, amikor Magyarországon nem az jelenti a kihívást, hogy nem tudunk munkát adni az embereknek, hanem hogy több ember számára volna munkalehetőségünk, mint amennyi ember egyébként rendelkezésre áll és készen áll arra, hogy dolgozzon. Ez is egy probléma, de ahogy mi szoktuk mondani a KDNP-

ben és a Fideszben: a politika egy olyan világ, amelyben mindig van valamilyen probléma. A választás nem az, hogy létrehozunk egy problémamentes világot, vagy problémás világban élünk. Ez a lehetőség nem áll fönn. A mi lehetőségünk csak az, hogy vagy jó problémáink vannak, vagy rossz problémáink. Amikor az embernek nincsen munkája, az egy rossz probléma; amikor több munkára volna szükség, mint amennyi ember van, az jó probléma. Ebben a pillanatban tehát mi ezzel az utóbbival küzdünk. A mi kimutatásaink szerint azt tudom mondani, hogy a rendszerváltás óta nem volt olyan magas a foglalkoztatottak száma Magyarországon, mint ebben a pillanatban. Ráadásul Magyarország egy szegény ország összevetve a nálunk szerencsésebb múltú nyugat-európai országokkal. Tehát ha az összevetés alapjául Németországot vagy éppen Ausztriát választjuk, Németországnak különösen azt a részét, ahova nem mentek be a szovjetek, vagy Ausztriát, ahonnan már '55-ben kimentek, akkor természetesen Magyarország gazdasági helyezte meg a magyar emberek életszínvonala meg vagyoni helyzete meg tulajdona még nagyon sok kívánnivalót hagy maga után. Ha azonban a saját magunk múltjához mérjük mindazt, amit megtettünk, és ahol most tartunk, akkor már bizakodóbb hangon beszélhetünk.

Nem akarom Önöket számokkal untatni, de arra talán Európában is csak nagyon kevés helyen volt példa, hogy a minimálbér összege, ami mégiscsak leginkább meghatározza egy ország bérszínvonalát, olyan ütemben nőtt volna, mint Magyarországon. 2010-ben ez valahol 73-74 ezer forint volt, most pedig 127 ezer, a képzett embereknek fölállított minimálbérrendszer pedig a 90 ezer forintról valahol a 161 ezer forintig emelkedett, és január elsejétől ismét tovább nő majd. Ez azt jelenti európai összevetésben, hogy a harmadik legnagyobb mértékben nőtt a minimálbér az Európai Unió 28 államát tekintve. Ez olyasmi, amire szerintem az egész ország büszke lehet. A magyar gazdasági rendszernek meghatározó ereje volt és marad az adócsökkentés. Magyarországon sajátos jövedelemadó rendszer van, amely részben egy arányos adórendszer, részben pedig családi alapra épül. A vállalkozási adórendszerünk pedig a legkedvezőbb ma egész Európában. Azt hiszem, nem tévedek, ha azt mondom, hogy nincs másik olyan európai uniós ország, ahol a vállalati nyereségadó az egyszámjegyű lenne, nálunk ez 9 százalék. Talán a bolgároknál lehet 9 vagy 10, az összes többi országban ez jóval magasabb. Ez jól mutatja, hogy arról akartuk meggyőzni a magyarokat, hogy miután a vállalkozásaikat alacsony adóval terheljük, érdemes vállalkozniuk. A külföldieket meg arról akartuk meggyőzni, hogy érdemes befektetni az országban. Ha megnézik a Magyarországon megvalósult beruházásokat, akkor azt mondhatjuk, hogy a fél gazdasági világot érdekeltté tettük magyarországi beruházásokban, a másik felével meg most tárgyalunk. Amit a nagy bravúrok között tarthatunk számon az elmúlt időszakban, az, hogy a multikat és a bankokat is sikerült rávennünk arra – ennek a részletei most vesszenek jótékony balladai homályba –, de sikerült rávennünk őket arra, hogy ők is arányosabban vegyenek részt a közteherviselésben. Ezt a végén – igaz, nagyon a végén, de – elfogadták, és végül is belátták, az okosabbja legalábbis belátta, hogy az ország és a nemzet sikere hosszú távon az itt működő nemzetközi cégeknek és bankoknak is érdeke.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Amikor a magyar ember nemzeti politikáról beszél, akkor valahogy automatikusan, valami ösztönvilágtól vezéreltetve rögtön a családra gondol. Magyarországon ma egy családokat támogató politikát folytatunk. Ez szerintem erkölcsileg helyes és a nemzet szempontjából üdvös. Azonban nem tagadjuk, nincs szükség arra, hogy letagadjuk, hogy van ebben kényszerjelleg is. Nemcsak azért tesszük ezt, mert így látjuk helyesnek, hanem van itt egy kényszer is. A magyar társadalom

hagyományosan családközpontú, és mégis hosszú ideig egy demográfiai katasztrófa felé tartott, és nem mondhatom, hogy ebből a demográfiai katasztrófából már megmenekült volna. Ez a realitás. Magyarország is egy olyan ország Európában, ahol egyre kevesebb gyermeket vállalunk, egyre később, mármint az életkorunkat tekintve egyre később. Erre nem mentség, csak egy egyszerű magyarázat, hogy ez egy összeurópai tendencia. És miután szemben a legtöbb európai országgal, ami ezt az állapotot elfogadja, adottságnak tekinti, és a jövőbeli demográfiai és munkaerő politikáját, a bevándorlókra akarja építeni, bevándorlókkal akarja kipótolni a saját hiányzó népességét, mi pedig ezt nem fogadjuk el, mi ezt egészen másként képzeljük el. Mi sem a munkaerő-piaci problémáinkat sem a demográfiai hiányunkat nem akarjuk bevándorlókkal megoldani, ezért nekünk kényszerkérdés is, ha úgy tetszik, nemzeti kényszerkérdés, létkérdés, hogy családbarát politikát folytassunk. Ezért is vagyok kritikus a korábbi kormányokkal szemben, mert függetlenül attól, hogy valamely kormány nemzeti érzelmű vagy családbarát gondolkodású-e, tehát függetlenül a mindenkori kormány tagjainak személyes értékválasztásától, egy ilyen helyzetben lévő közösség, mint Magyarország, még ha baloldali kormánya van, akkor is kötelező lenne a demográfiát elősegítő családpolitikát folytatnia. Most jobboldali kormány van, ez számunkra nem kényszer, csak jelezni szeretném, hogy Magyarország egyelőre a népességfogyás katasztrófális helyzetéből még nem húzta ki magát.

Vannak biztató jelek, de összességében a helyzet nem biztató. A biztató jel az, hogy 2010-ben a termékenységi ráta Magyarországon 1,25 százalék volt, és ez volt Európában akkor a legalacsonyabb. Most ott tartunk ebben a pillanatban, hogy 2016-ban 1,25 százalékról 1,49 százalékra emelkedtünk. Tehát emelkedtünk. Úgy, hogy egyébként sem bevándorlás, sem beköltöztetés, betelepítés nem történt. És a kormány vett egy nagy levegőt, és azt mondta, hogy szembesülnünk kell ezzel a kérdéssel a maga valós súlyában, és ezért azt a célt tűztük ki, hogy 2030-ig – ez nem azonos a kormányzati ambícióinkkal, bár szép lenne – a termékenységi ráta népességfenntartásához szükséges 2,1 százalékos növekedése mellett köteleztük el magunkat. A napokban meg is alapítottuk azt a családpolitikai kabinetet, aminek az a dolga, hogy azokat a kormányzati intézkedéseket dolgozza ki, amiktől azt remélhetjük, mert itt minden ember személyes döntéséről van szó, a gyermekvállalás személyes döntés, személyes vállalás, azt mi nem tudjuk mások helyett megtenni, a magyar embereknek maguknak kell elhatározniuk, de a kormányzat megpróbál olyan eszközöket összegyűjteni, mindent, ami lehetséges, amely ezt a döntésüket segíti, könnyíti, vállalhatóbbá teszi. A kormánynak az a deklarált célja, hogy 2030-ig saját erőből a termékenységi rátánkat, a magyar nemzet termékenységi rátáját a nemzet fenntartásához szükséges 2,1 értékre növeljük meg.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Magyarországon az ország méretéből fakadóan a külpolitikának különleges jelentősége van. A közép-európai középállamok számára a külpolitika kiemelkedően fontos. Ha földrajzilag hadak keresztútján fekszik egy ország, mint ahogy Magyarország teszi, akkor pedig különösképpen az. Nekünk folyamatosan egy Berlin–Moszkva–Isztambul háromszögben kell elképzelni az életünket, és a modern technológia miatt még emellé az Egyesült Államokat is be kell emelnünk, ami ennek a térségnek meghatározó szereplője. Természetesen minden világpolitikai munka, diplomáciai tevékenység sikerességének az első számú föltétele az az, hogy legyen tisztelet. Magyarországnak ahhoz, hogy sikeres külpolitikát folytasson, először is tiszteletet kell kivívnia. Most az a kérdés, hogy amikor ilyen erővel támadnak bennünket, mint ahogy ez időnként látható, Önök is olvassák a

világsajtót, ez vajon minek a jele. Az én fölfogásomban ez a tiszteletnek a jele. Mert csak azokat támadják, akik valami olyat képviselnek, ami egyáltalán észrevehető, fölfogható, értelmezhető, és érdemes hozzá viszonyulni. És önmagában az, hogy valaki ilyesmit képvisel, már a tiszteletnek egy bizonyos fokát jelenti. Úgyhogy én a Magyarországgal szembeni támadásokból – leszámítva néhány alpári hangütést, ami a tiszteletlenség kategóriába tartozik – a Magyarországgal szembeni nemzetközi megnyilvánulásokat, azok kritikai tartalmát inkább tekintem az elismerés és a tisztelet jelének, semmint a tiszteletlenségének. Még egyszer mondom: leszámítva néhány olyan hangütést, amit egy magára valamit is adó nemzet nem fogadhat el, de összességében azt, hogy vitatják ma a magyar gazdasági modellt, még ha támadólag is, ha vitatják a magyar bevándorláspolitikát, a migránsokat elutasító politikánkat, a szuverenitás mellett kiálló külpolitikát, hogy mindezt vitatják, ez önmagában azt mutatja, hogy valami olyasmit képviselünk, amit minimum a vita tárgyává érdemes tennünk, és ez az én számomra inkább elismerést jelent.

Nem véletlen, hogy a 2017-es év ennek megfelelően egy diplomáciai csúcsev Magyarországon. Az előző évben itt volt a brit miniszterelnök, ebben az évben járt nálunk az orosz elnök, májusban én találkoztam Kínában a kínai elnökkel, és most pedig a kínai miniszterelnök ebben a hónapban – november van, igen, ebben a hónapban – jön hozzánk. És a kínai miniszterelnök itt, Budapesten találkozik a 16 közép-európai miniszterelnökkel. Emellett átvettük egy éve a visegrádi csoport munkájának irányítását, vagyis az elnökségét, vagyis a közép-európai építkezésünket jó pozíciókból folytatjuk. Fontosnak tartom itt megemlíteni, hogy a rendszerváltás óta hivatalos államközi látogatást izraeli miniszterelnök Magyarországon nem tett – egészen az idei év júniusáig, amikor Netanjahu miniszterelnök úr ellátogatott Magyarországra, és hitet tett az izraeli–magyar barátság mellett. Komoly és fontos megállapodásokat kötöttünk, és az izraeli–magyar kapcsolatokat olyan stabillá tettük, mint amilyenre nagyon régóta nem volt példa Magyarországon. A történelmi háttérrel ismerve szerintem ez egy komoly teljesítmény, és komoly értéke a magyar külpolitikának. Ezért a jövőben én személyesen is mindent meg fogok tenni annak érdekében, hogy az izraeli–magyar kapcsolatok megőrizzék a mostani színvonalukat és minőségüket.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A legfontosabb azonban ebből a külpolitikai panorámából az, hogy a magyarok mindig legyenek tudatában annak, hogy a közép-európai népek sorsközösségben élnek, és egymásra vannak utalva. És ezért a közép-európai országok közötti együttműködést ne csak a politikai jelszavak szintjén, hanem a konkrétumok szintjén is próbáljuk megvalósítani. Azt kell mondanom, hogy komoly eredményeket értünk el e tekintetben. Különös tekintettel arra, hogy a V4-ek megkezdte a közép-európai befolyásának, súlyának kiterjesztését, és olyan találkozókra tervezünk – részben már meg is valósítottunk –, amelyek a V4-eknél is szélesebb közép-európai építkezés számára nyitják meg a terepet.

Itt most szólnom kell arról, hogy üdvözljük az Ausztriában bekövetkezett választás eredményét. Az osztrák–magyar kapcsolatok mindig is olyanok voltak, amelyeknek volt színe és fonákja. Ez egy olyan ország, ami a függetlenségét hosszú időn keresztül a Habsburgokhoz kényszerült meghatározni. Ennek megvan a maga történelmi, kulturális lenyomata, de azt Magyarországon senki sem vonja kétségbe, hogy Ausztriával Magyarországnak egy kitüntetett kapcsolatot érdemes ápolnia. És úgy látom, hogy most a legfontosabb európai kérdésekben a hamarosan hivatalba lépő osztrák kormány és Magyarország könnyedén pendülhet majd egy húron.

Kell ezen a ponton szólnom az Ukrajnával fennálló kapcsolatunkról is, amit a nehéz és szomorú történetek közé kell sorolnom. Tekintettel arra, hogy Magyarország Ukrajna mellett az elmúlt időszakban a legnehezebb kérdésekben is mindig kiállt, és nem egyszerűen csak az ukrainai függetlenség kérdéséről van szó, amely mellett evidens módon törtünk mindig lándzsát, hanem mi voltunk azok, akik a legsúlyosabb európai vitákat is vállalva folyamatosan szót emeltünk Ukrajna Európai Unióhoz történő közeledése okán és érdekében. Magam is azok közé tartoztam, sőt időnként legelől mentem, akik az ukránoknak megadandó vízummentességet sürgettük, és nem is tettük ezt eredmény nélkül. Ezért számukra – ezért használok a személyes tartalmú szomorú kifejezést is – ez egy szomorú történet, hogy miután mindezeket az eredményeket elértük, és ígéreteket kaptunk arra, hogy az Ukrajna területén élő magyar közösségek semmifajta jogfosztásnak nem lehetnek áldozatai, tehát sosem fognak visszalépni az európai uniós szabályoknak egyébként megfelelően az ukránok a már elért kisebbségi jogok szintjétől, egyik napról a másikra ez mégis bekövetkezett. És ez egy éles vitát eredményezett Ukrajnával, ami a baráti érzelmeinket ugyan nem változtatja meg, de hűsíti vagy hűvösíti. Nagyon nehéz úgy együttműködni egy országgal, hogy közben az ott élő nemzettársainkat nyilvánvaló diszkriminációval sújtják. Ez egy komoly kihívás a magyar külpolitika számára. Itt mi nem fogunk belemenni abba a sehova sem vezető, szerintem filozófiailag is megalapozatlan vitába, hogy milyen nemzetközi sztenderdeknek kell megfelelnie a kisebbségvédelemnek, mert ez egy ingoványos terület. Az Európai Unió sem ezen a talajon áll, hanem nagyon világosan kimondja, hogy a már elért és megadott kisebbségi jogokból visszalépni nem lehet. Akármilyen is azoknak a szintje. Emelni lehet, de visszalépni nem lehet. És ahhoz nem fér semmilyen kétség, ez ténykérdés, hogy az új ukrán oktatási törvény a korábban elért szinthez képest visszalépést jelent. Akkor is, ha az ukránok szerint ez még valamifajta nemzetközi sztenderdeknek még így is megfelelne. Ezt én nem tudom, nem is akarok ezzel foglalkozni, de azt az európai uniós szabályt, hogy visszalépni nem lehet, ezt kell nekünk képviselni, és ezt kell számon kérnünk. Arról nem beszélve, hogy még van legalább három olyan komoly törvényjavaslat és törvényalkotási téma, amely az ukrán jogalkotók asztalán fekszik, és ha most nem tesszük világossá, hogy egy Európához közeledni akaró ország számára az európai sztenderdeket, az európai normákat be kell tartani, akkor a következő törvények megalkotásánál, a mostanihoz hasonló helyzettel találhatjuk magunkat szemben: állampolgársági törvény, nyelvhasználati törvény, egyházi javakat, azok visszaadását és működését szabályozó törvény.

Nos, tehát tisztelt Hölgyeim és Uraim, azt kell mondanom, hogy miközben az ukránokkal még hosszú tárgyalásokra lesz szükségünk, összességében elmondható, hogy Magyarország a térséget stabilizáló országok közé tartozik. Olyan ország vagyunk, amely a közép-európai térség békéjében és prosperitásában nemcsak érdekelt, hanem ezért sokat is tesz. Ráadásul megcsináltuk azt a mutatványt – ez nem mindig sikerült a magyar politika történetében –, hogy mind az Egyesült Államok, mind Oroszország, mind Németország, mind Izrael, mind Kína, mind Törökország Magyarország sikerében érdekelt. Egyetlen meghatározó országgal sincsenek konfliktusaink. Éppen ellenkezőleg: a világpolitikát meghatározó minden ország úgy tekint Magyarországra, mint amelynek sikerében ő maga is érdekelt.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A Kárpát-medencei működésünkről még egy megjegyzést engedjenek meg nekem. A Kárpát-medencében nyújtott támogatásokra mi úgy tekintjük, mint olyan állami befektetésre, amely a nemzet számára megtérül. Dolgozunk egy Kárpát-medencei oktatási hálózat kiépítésén. Az a

tervünk, hogy a bölcsődétől – amely számos országban nem ismert családpolitikai, vagy családtámogatási forma, de magyar bölcsődéket fogunk építeni a Kárpát-medencében – az egyetemig anyanyelvükön tanulhassanak a magyarok, és ezekben az intézményekben versenyképes tudást szerezhessenek meg. Mint ahogy hallhattuk az előbb Semjén képviselőtársamtól, ha a pénz nyelvén beszélünk, akkor azt mondhatjuk, hogy nemzetpolitikai célokra a 2010-es kormányváltással összevetve a mostani számainkat, egy tízszeres növekményt láthatunk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Végezetül a diaszpóráról is kell azért szólnom néhány szót. A diaszpórával kiépített kapcsolatainknak a legértékesebb részét abban látom, hogy egy rendszerszintű kapcsolatot sikerült kiépítenünk. A korábbi esetlenségeket, amelyek egyébként számos jó szándékot is magukba foglaltak, az esetlegességek időszakát lezárhattuk. És van egy stratégiánk, van egy diaszpórapolitikánk, ezeknek vannak stratégiai céljai, és ennek a mentén tudjuk meghirdetni a programokat, amelyek nyilvánosak, és mindenki részt tud ezekben venni. Tehát van egy rendszerjellege a diaszpórapolitikáknak.

Négy fejlesztési irányt határoztunk meg: a diaszpórában működő oktatás fejlesztését, a diaszpóradiplomácia eszközének erőteljesebb használatát, terveztük egy Magyar Emigrációs és Diaszpóra Központ létrehozását, és terveink között szerepel az anyaország és a diaszpórák közösségek gazdasági kapcsolatainak erősítése. Ez nagyon fontos lenne, mert kétségkívül fontos a szellemi, lelki elköteleződés, sőt, szeretném világossá tenni, ez a legfontosabb. Azonban ha ezt nem támasztják alá a mindennapi élet gazdasági síkján az együttműködés ezernyi formái, akkor az elköteleződés egy olyan házra emlékeztet, amelynek ugyan teteje van, de falai nincsenek. Én fontosnak tartanám, hogy a magyar diaszpóra közösség a világ bármely országában is létezzen, minél előbb gazdasági kapcsolatokat alakítson ki az anyaországgal. Függetlenül attól, hogy ezeknek mekkora a volumene. Itt a számosság fontosabb, mint a volumen. Mert itt alapvetően nem a gazdaság fejlődése a legfontosabb cél, hanem a diaszpóra és az anyaország közötti kapcsolatok megerősítése és aláfalazása. Ennek megfelelően a következő években is bővíteni fogjuk a Kőrösi Csoma Sándor Programot, a Mikes Kelemen Programot, bővíteni fogjuk a Rákóczi Szövetségnek a diaszpóra- és szórványprogramját, és továbbra is szervezni fogjuk azokat a tematikus táborokat a diaszpórában élő magyar fiatalok számára és a Kárpát-medencében élő magyar fiatalok számára, akik hajlandóak abban részt venni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Összefoglalóan tehát azt mondhatom, Magyarország büszke lehet arra pártállásra való tekintet nélkül, és a leadott szavazatainak színétől függetlenül büszke lehet arra az eredményre minden magyar, amit az elmúlt időszakban elértünk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Azonban eredményeket nem elegendő elérni. Van, amikor azokat meg is kell védeni. És ma egy olyan világban élünk, amikor az elért eredményeinket meg kell védeni, mert különböző irányból különböző veszélyek fenyegetik. Az első és legfontosabb veszély, amit be tudunk azonosítani, a globalisták versus nemzetek vitája. Az a helyzet, hogy Európa úgy döntött, hogy posztkeresztény és posztnemzeti korszakába kíván lépni. Egy olyan új korszakot lát maga előtt, amelyben a hagyományos kereszténységre és a nemzetek öntudatára építő politikát fölváltja valami más. Ezt mi

jobb híján az Európai Egyesült Államok politikájának nevezzük. A nemzetek szövetsége helyett inkább az Egyesült Államokhoz hasonló, az államokat egységesítő, jobb megfogalmazás híján mondom ezt, egy Európai Egyesült Államok fölépítésén dolgozik, ennek minden szellemi és kulturális következményével együtt.

Csak ebből a logikából érthető meg, csak innen találunk logikus magyarázatot arra, hogy miért szállítanak be milliószám, Európán kívüli kultúrából embereket az európai kontinensre. Mert valamilyen magyarázatnak mégiscsak lennie kell mindarra, ami történik. Ezt nem tekinthetjük balesetnek, és senki sem állíthatja azt, hogy Európa képtelen lenne megvédeni a határait, ha akarná. Erre mindenki más képes Európán kívül. Joggal gondoljuk tehát azt, hogy nem a képesség hiányzik, hanem az akarat. Az akarat pedig nem szándékolatlanul hiányzik, hanem azért, mert van egy határozott szándék mögötte. Ez a szándék pedig az, hogy egy Európai Egyesült Államokban a nemzeteknek és a nemzetek karakterének jellege inkább hátrány, mint előny, és ezt oldani kell. És úgy gondolom, hogy az Európai Egyesült Államokat létrehozni akaró politikai erők szándékosan szállítják be mind a mai napig, és fogják a jövőben is beszállítani Európába az európaiktól idegen kultúrákból érkező, egyébként sok esetben sajnálatra és együttérzésre joggal igényt tartó néptömegeket. Többször is elmondtam már, hogy a mi szívünk sincs kőből. Mi pontosan látjuk, hogy a migránsok is áldozatok. Ráadásul sokfajta tényező áldozatai egyszerre. Mert részben az otthoni rossz vagy hiányzó politikák áldozatai, részben a mi rossz európai politikánk áldozatai, amellyel azt a csalfa reményt terjesztjük közöttük, miszerint érdemes idejönniük, és a régi életüket egy egyszerű mozdulattal, egy jobb minőségű európai életre lehet cserélni, ami nyilvánvalóan nem igaz. És áldozatai annak a külpolitikának is, amit a nyugati világ elhibázottan folytatott a világ különböző térségeiben, és amelyekkel lebombázott, élehetlenné tett, konfliktusokat robbantott ki anélkül, hogy egyébként lett volna képe arról, hogy ezeket a konfliktusokat majd hogyan fogja lezárni, és hogyan tudunk ott majd emberhez méltó életet kialakítani. Mi értjük, hogy a migránsok áldozatok, de ez nem ok arra, hogy egyébként milliószám beszállítsuk őket Európába. Különösen nem ok olyan körülmények között, amikor – ha megnézik – ezt rajtunk kívül senki más nem teszi. Az Egyesült Államok nem ezt teszi, hanem az ellenkezőjét, az ottani viták nagy része is éppen ebből fakad. A gazdag arab országok nem ezt teszik, pedig egyébként – ha úgy tetszik – nemzet vagy fajtestvéreikről szó van. Ha valahonnan segítséget remélhetnének a muszlim világból érkező migránsok, azok éppen a többi, jobb módú muszlim országok lennének, de azt látjuk, hogy nem, oda nem engedik be őket. Ausztrália nem engedi be őket. Oroszország nem engedi be. Kínának is van egy nagyon világos, migrációt elutasító politikája. Illegális migráció és beszállítás ma az egész világon csak és kizárólag Európában létezik. És én nem tekintem összeesküvés elméletnek azt, hogyha az ember azt állítja, hogyha valami a világon csak és kizárólag itt létezik, annak kell, hogy legyen egy világos magyarázata. Én ezt megtalálni is vélem abban a gondolatban, amit Európai Egyesült Államoknak nevezünk, és amely a nemzeteket is és a keresztény tradíciót is hátránynak és akadálnak tekinti. Nem abból és arra akar építkezni, hanem valami teljesen újat akar nyitni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ebből állt elő az a helyzet, hogy Európa ma lényegében két egymástól eltérő részből áll. Vannak országok, amelyek már bevándorlóországokká váltak, vannak országok, amelyek nem azok, és nem is akarnak azzá válni. Az egész Európai Unió jövője azon múlik, hogy ez a két országcsoport hogyan tudja kialakítani az együttélésnek, a cohabitationnak a feltételrendszerét. Mert azt nyilvánvalóan mi nem várhatjuk el, hogy ők visszacsinálják mindazt, amit eddig létrehozta, ilyen

követelése Magyarországnak nincs, de ők sem várhatják el tőlünk, hogy mi meg tegyük hasonlóvá magunkat hozzájuk. Mert ezt nem akarjuk, a magyar nép sem akarja. Tehát nemcsak a magyar vezetők, bár kétségkívül én sem rajongok ezért a gondolatért, én sem szeretném, de ráadásul még van itt egy demokrácia nevű intézmény, amely mégiscsak azt mondja, hogy a legfontosabb nemzetpolitikai kérdésekben egyértelműen és világosan a népakaratnak kell érvényesülnie. És a magyar emberek nem akarják, hogy Magyarország bevándorlóországgá váljon, és nemcsak mi nem akarjuk, hanem a többi közép-európai nép sem akarja. Ezért nyilvánvaló, hogy a többiek, a bevándorlóországok nem kényszeríthetik ránk azt, hogy mi magunkat olyanná alakítsuk, mint amilyenek ők. Mi nem tudjuk őket erre kényszeríteni, és ők sem bennünket, akkor csak a cohabitation, az együttélés marad fenn. Az a kérdés, hogy ennek a formáit meg tudjuk-e teremteni. Be kell vallanom, hogy ebben nem vagyunk sikeresek ebben a pillanatban. Sokkal inkább a vita, az egymás támadása és bírálata a meghatározó, nem pedig az együttélés formáinak a keresése. Az Európai Unió asztalán fekvő hosszú távú jogi szabályozások is sokkal inkább a bevándorló országok akaratának Közép-Európára erőltetésének a jegyében fogantak, és nem pedig az együttélés, a közös együttélés szellemében. Itt nehéz és hosszú küzdelmek vannak még előttünk, amíg végül is majd – meggyőződésem szerint – el tudjuk fogadtatni az európaiakkal, hogy Európa jövője mégiscsak a nemzetek karakterének különbözőségeinek tiszteletben tartásán, elfogadásán és az együttélés formuláinak megtalálásán áll vagy bukik.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Éppen ezért ne legyünk szemfogatók. Beszéljünk egy-egy mondat erejéig arról is, hogy Magyarországon választások lesznek a következő évben. És persze nem mindegy, hogy melyik párt nyeri a választást, különösen nekünk nem, akik egyébként pártok vezetéséért vagyunk felelősek. De összességében azonban az a tét, ami ebben a pillanatban a magyarok vállán van, illetve amellyel a magyaroknak szembesülniük kell, nem egy pártkérdés. Most nem arról van szó mindösszesen, inkább úgy fogalmaznék, nem arról van szó elsődlegesen, hogy erre vagy arra a pártra szavazunk, hogy milyen jövőre szavazunk. Meg akarjuk-e védeni mindazt, amit elértünk? Magyarországot továbbra is nem bevándorló országgént akarjuk-e látni, vagy pedig beadjuk a derekunkat, elfogadjuk-e azt, amit diktálnak, szabad nemzetből ismét alávetett nemzetté válunk, és elfogadjuk, hogy bennünket mások olyanná fognak átalakítani, ami az nekik tetszik, ez esetben olyan bevándorlóországgá, amely a nemzeti kultúrájára és a keresztény hagyományaira nem épít, sőt azoktól inkább szabadulni akar. Ez egy nagyobb dimenzió, mint a pártdimenzió. Ezért meggyőződésem, hogy a következő parlamenti választásoknak van egy a pártokon messzebb túlmutató nemzeti dimenziója és történelmi távlata is. Ebben az ügyben kell majd a magyaroknak bölcs döntést hozniuk, hogy miképpen folytassuk mi, magyarok itthon az életünket.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Végezetül egy kérésem volna Önökhöz. Ez az Önök számára testhezálló kérés. Bizonyára észrevették, hogy a Romániai Demokrata Szövetség részvételével indult egy európai polgári kezdeményezés. Ezt így angolul kell mondani, mert ez egy nemzetközi kezdeményezés, úgy kell mondani, hogy Minority SafePack. Ennek az a lényege, hogy össze kell gyűjteni egymillió aláírást az Európai Unió tagállamaiból, és akkor Brüsszelnek az aláírás fölött olvasható kérdéssel foglalkoznia kell. Az aláírás fölött olvasható kérdés az őshonos európai kisebbségekről szól. Nekem meggyőződésem, hogy feleannyi jóindulattal, mint amivel Brüsszel viseltetik a migránsok iránt, már régen megoldhatta volna az összes európai őshonos kisebbség problémáját. Az RMDSZ azt

kéri, hogy ezzel a kérdéssel kellő súllyal és komolyan foglalkozzon az Európai Unió, de ehhez az kell, hogy összegyűljön az a bizonyos egymillió aláírás. Ez nem pártügy, hanem össznemzeti ügy. Ezért tisztelettel kérem a Diaszpóra Tanács tagjait, különösen az európaiakat, hogy nyújtsanak segítséget ebben az RMDSZ-nek, és tisztelettel kérem egyébként a jelen lévő sajtót is, hogy álljanak az ügy mellé, mert miután ez nem egy pártpolitikai ügy, a magyar sajtó is játszhatna kezdeményező és támogató szerepet ebben az ügyben. Arra kérem Önöket, hogy ezt fontolják meg.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ez az a kép, amit Önöknek fölrajzolhattam a mai napon. Készül minden évben egy fölmérés, amely az európai népek jövőről alkotott képét próbálja rögzíteni. És itt van valami, amit magam sem tudom igazából, hogy jókedvűen vagy rosszkedvűen, de mindenképpen magunk melletti jó hírként rögzíthetünk. Azt is meg szoktuk mindig ilyenkor kérdezni, hogy mit gondolnak az európai népek, hogy az ő gyerekeik egy jobb vagy rosszabb Európában és országban élnek-e majd, mint ahol ők? És azt kell mondanom Önöknek, hogy az összes közép-európai országban, köztük Magyarországon is az emberek ma azt gondolják, és persze a világhangulatok meg a nemzeti hangulatok is időnként fordulatot vehetnek, de ma mégis az a tény, hogy már évek óta azt gondolják, hogy az utánuk jövő nemzedék, vagyis a gyerekeink, jobb Magyarországon fognak élni, mint amilyenben mi, az ő szüleik élünk, illetve éltünk. Ez a tendencia, ez, amit magyarul reménynek nevezünk, ez a lelki jelenség a legfontosabb a politikában. Mert tarthatunk ugyan valahol, mások föl, mi meg lejjebb, de ha mások, akik följebb vannak, azt gondolják, hogy ők rosszabbul fognak élni, abból egy teljesen más társadalom képe rajzolódik ki, mint egy szegényebb, de egyébként saját magát fölemelkedő félben, előre lépőként látó esetében. Ez egy remény. És a remény a legfontosabb az életben. És az, hogy Magyarországon ma sikerült az embereknek visszaszerezniük – nyilván a Jóisten segédelmével – azt a képességet, hogy reménykedve tudjanak nézni a jövőbe, az azt a reményt hozza magával, hogy a végén még derűsen is fognak élni a magyarok. És Széchenyinek igaza lesz, magyarnak lenni nem csak felemelő érzés lesz, hanem kifizetődő dolog is, amit ő oly nagyon hiányolt a maga életében.

Ebben a reményben, ennek a gondolatnak a jegyében köszönöm meg Önöknek a figyelmet. Köszönöm szépen, hogy eljöttek. Ideidézem utolsó mondatomként Kányádi Sándornak iránymutató szavait. Találtunk valakit, aki sem ide, sem oda nem tartozik, hanem az egész nemzeté, és tanít bennünket. Kányádi Sándor azt mondja: „Legelső a nemzet, második a család, és csak harmadsorban nézd a magad javát!”

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!